

Sygn. akt V Ca 1692/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2011 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny-Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Marzanna Góral
Sędziowie:	SSO Waldemar Beczek (spr.) SSR del. Maksymilian Wesołowski
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Gosk

po rozpoznaniu w dniu 13 września 2011 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. z siedzibą w W.

przeciwko B. B.

roszczenia z umów bankowych innych

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego (...) w Warszawie

z dnia 28 marca 2011 r., sygn. akt I C 2529/10

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu (...) w Warszawie do ponownego rozpoznania pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach procesu w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 1692/11

UZASADNIENIE

Pozwem z 17 września 2010r. Bank (...) S.A. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od B. B. kwoty 52.054,39 zł z umownymi odsetkami ustalonymi w wysokości 24,60% rocznie od 5 listopada 2008r. do dnia zapłaty, wskazując, iż dochodzona kwota wynika z zadłużenia pozwanego związanego z używaniem karty kredytowej wydanej mu przez powoda na mocy umowy z 23 marca 1999r.

Nakazem zapłaty z 30 września 2010r., wydanym w postępowaniu nakazowym w sprawie sygn. akt I Nc 13703/10, Sąd Rejonowy (...) w Warszawie uwzględnił powództwo w całości.

B. B. wniósł zarzuty od powyższego nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości, wskazując na brak związania stron stosunkiem umownym, brak wykazania wypowiedzenia tego stosunku, brak wykazania daty powstania roszczenia, upływ terminu jego przedawnienia, wysokość odsetek sprzeczną z treścią art. 359 § 2 k.c. i art. 2 k.c. oraz brak wykazania umocowania osoby podpisanej na kserokopii wyciągu z ksiąg bankowych. Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł jednocześnie o dopuszczenie dowodu z przesłuchania pozwanego w charakterze strony oraz o zobowiązanie strony powodowej do wykazania złożenia oświadczenia o ewentualnym wypowiedzeniu umowy, oraz do wykazania daty powstania wymagalności roszczenia o zapłatę dochodzonej pozwem kwoty.

Wyrokiem z 28 marca 2011r., sygn. akt I C 2529/10 Sąd Rejonowy (...) w Warszawie utrzymał w mocy w całości nakaz zapłaty z 30 września 2010r., wydany w sprawie sygn. akt I Nc 13703/10.

Powyższy wyrok zapadł w oparciu o następujące ustalenia i rozważania:

B. B. złożył wniosek o wydanie karty kredytowej (...), służącej do realizowania płatności bezgotówkowych za towary i usługi oraz wypłacania gotówki w bankach i bankomatach na terenie kraju. Zgodnie z zapisami regulaminu dotyczącego warunków wydawania i korzystania z kart kredytowych (...), użycie karty było równoznaczne z udzieleniem mu kredytu i powodowało obciążenie rachunku kwotą odpowiadającą wartościom transakcji oraz należnymi (...) prowizjami, opłatami i odsetkami. Jednocześnie, w myśl zapisów w/w regulaminu, użycie karty oznaczało przystąpienie do umowy o korzystanie z karty kredytowej na warunkach określonych w owym regulaminie oraz obowiązującej tabeli opłat i prowizji.

Powyższa karta kredytowa miała być dostarczona pozwanemu do pracy, zaś związana z jej używaniem korespondencja od Banku miała być przesyłana pod jego adres domowy. Jednocześnie pozwany dokonując transakcji nie mógł przekroczyć kwoty przyznanego mu limitu, a w przypadku jego przekroczenia zobowiązany był do natychmiastowego uregulowania tak powstałego zadłużenia, nawet zaś dokonanie owej spłaty nie pozbawiało Banku prawa do wypowiedzenia umowy.

Zgodnie z tabelą prowizji i opłat dla Karty (...), termin płatności dla zobowiązań związanych z używaniem karty kredytowej wynosił 15 dni od daty wyciągu.

Z wyciągu z ksiąg bankowych, sporządzonego w oparciu o dokumenty bankowe przez powoda, będącego następcą prawnym pod tytułem ogólnym (...) S.A. wynika, że Bankowi służy wobec pozwanego należność główna w wysokości 52.054,39 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 24,60%, liczonymi od 5 listopada 2008r. Dokument ten został sporządzony przez upoważnionego pełnomocnika.

Pismem z 22 marca 2010r. B. B. został wezwany do spłaty powyższej kwoty.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd I instancji stwierdził, że powód udowodnił w całości dochodzone od pozwanego roszczenie, bowiem przedłożył na tę okoliczność wyciąg z ksiąg bankowych, dotyczący pozwanego, który na mocy art. 95 prawa bankowego stanowi dokument urzędowy w rozumieniu art. 244 k.p.c.

Zdaniem Sądu Rejonowego nie zasługują na uwzględnienie zarzuty pozwanego, dotyczące braku wykazania związania stron stosunkiem umownym oraz braku właściwego umocowania osoby podpisanej na kserokopii wyciągu z ksiąg bankowych, bowiem już samo użycie karty kredytowej, zgodnie z regulaminem, oznaczało przystąpienie do umowy o korzystanie z karty kredytowej na warunkach w nim określonych, a ponadto użycie w/w karty było równoznaczne z udzieleniem kredytu. Sąd I instancji wskazał, że pozwany osobiście podpisał wniosek o wydanie karty kredytowej, która następnie została mu dostarczona. Okolicznościom tym pozwany nie zaprzeczał.

Odnośnie zaś zarzutów dotyczących braku wykazania wypowiedzenia łączącej strony umowy, braku wykazania daty powstania roszczenia oraz zarzutu upływu terminu przedawnienia, Sąd Rejonowy wskazał, iż ciężar udowodnienia faktu, w myśl art. 6 k.c., spoczywa na osobie, która wywodzi z niego skutki prawne, a pozwany w żaden sposób powyższych twierdzeń nie udowodnił. Zdaniem Sądu B. B. nie przedstawił ani jednego dowodu zezwalającego

na powzięcie wątpliwości co do twierdzeń powoda, co oznacza, że nie zakwestionowano skutecznie dokumentu urzędowego, na podstawie którego wydano nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym. Sąd I instancji podniósł także, iż wniosków pozwanego o przesłuchanie strony pozwanej oraz wezwanie strony powodowej do wykazania złożenia oświadczenia o ewentualnym wypowiedzeniu umowy oraz daty powstania wymagalności roszczenia o zapłatę nie można kwalifikować jako wniosków dowodowych, bowiem nie została wskazana ich teza dowodowa, a ponadto nie wskazano złożenia jakich dokumentów pozwany domaga się od powoda. Sąd I instancji podkreślił także, iż z treści zarzutów od nakazu zapłaty nie wynika, aby pozwany w ogóle zaprzeczał, że ma zadłużenie względem powoda z tytułu używania karty kredytowej.

Odnośnie zaś kwestii związanych z wysokością odsetek umownych, Sąd Rejonowy wskazał, że art. 359 § 2 k.c. i art. 2 k.c. dotyczą czynności prawnych dokonywanych po wejściu w życie ustawy z 7 lipca 2005r., tj. od dnia 20 lutego 2006r., w związku z czym także zarzut w tym przedmiocie nie może zostać uwzględniony.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, skarżąc rozstrzygnięcie w całości, zarzucając:

- naruszenie art. 248 k.p.c. poprzez przyjęcie, że wezwanie powódki do wykazania złożenia oświadczenia o ewentualnym wypowiedzeniu umowy oraz daty powstania wymagalności roszczenia o zapłatę, w świetle podniesienia zarzutu przedawnienia roszczenia, nie stanowi wniosku dowodowego, co wywołało skutek w postaci nierozpoznania istoty sprawy;

- naruszenie art. 299 k.p.c. poprzez przyjęcie, że złożenie w treści uzasadnienia zarzutów wniosku o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania pozwanego, w świetle podniesienia zarzutu przedawnienia roszczenia, nie stanowi wniosku dowodowego, co wywołało skutek w postaci nierozpoznania istoty sprawy.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa w całości po uprzednim przeprowadzeniu postępowania dowodowego w zakresie wskazanym przez pozwanego w postępowaniu przed Sądem I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zaskarżone orzeczenie Sądu Rejonowego podlegało uchyleniu. Sąd Okręgowy stwierdza bowiem, że Sąd I instancji oparł swoje rozstrzygnięcie na przedstawionym przez powoda wyciągu z ksiąg bankowych, stwierdzając, iż ma on moc dokumentu urzędowego, a powód nie przedstawił żadnych dowodów, które mogłyby tę moc podważyć. Należy jednak zauważyć, iż 15 marca 2011r. zapadł wyrok Trybunału Konstytucyjnego w sprawie P 7/09 (LEX 785598), w którym orzeczono, że art. 95 ustawy z 29 sierpnia 1997r. Prawo bankowe (Dz. Z 2002r., Nr 72, poz. 665 z późn. zm.), w części w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Nie ulega wątpliwości, iż pozwany występuje w niniejszej sprawie w charakterze konsumenta i jako konsument zawarł z Bankiem umowę dotyczącą używania karty kredytowej, co oznacza, że przedstawiony przez powoda wyciąg z ksiąg bankowych nie korzysta w niniejszym postępowaniu z mocy prawnej dokumentu urzędowego. Dokument ten ma w tej sytuacji charakter dokumentu prywatnego, stanowiącego – stosownie do treści art. 245 k.p.c. – dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte. Złożenie takiego dokumentu nie ogranicza więc obowiązku wskazania przez powoda dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzi skutki prawne, do czego obliguje strony art. 232 k.p.c., w szczególności odnośnie okoliczności przez pozwanego kwestionowanych.

Sąd II instancji nie podziela stanowiska Sądu Rejonowego wyrażonego w przedmiocie podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia. To powód bowiem miał obowiązek wykazać termin wymagalności roszczenia zaś inicjatywa dowodowa pozwanego co do zarzutu przedawnienia miała charakter wtórny. Sąd Okręgowy nie podziela także stanowiska Sądu I instancji, iż pozwany nie zgłosił na te okoliczności wniosków dowodowych, stwierdzając, że wnioski

takie zostały zawarte w zarzutach od nakazu zapłaty i nawet uznanie, że były sformułowane zbyt ogólnie nie uprawnia Sądu Rejonowego do ich pominięcia.

Ponieważ pozwany ograniczył zarzuty apelacji do uniemożliwienia mu przez Sąd I instancji wykazania zarzutu przedawnienia poprzez bezzasadne pominięcie jego wniosków dowodowych, Sąd II instancji, uznając ten zarzut za zasadny, uchylił zaskarżone orzeczenie, stwierdzając, że dla rozstrzygnięcia sprawy niezbędne jest przeprowadzenie postępowania dowodowego w całości, zgodnie z wnioskami dowodowymi stron, w tym – zawartymi w zarzutach pozwanego od nakazu zapłaty. Przeprowadzając postępowanie dowodowe Sąd Rejonowy winien mieć jednak na uwadze ewentualną prekluzję dowodową przewidzianą w treści art. 495 § 2 i 3 k.p.c.

W świetle powyższego, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 108 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.